

Așteptându-l pe Esenin

Adina Speranta

Mălinul lui Esenin a încetat din viață,
prin stepa argintie se-aude-un clopoțel,
regrete fără număr ca fluturii se-nalță
spre orizontul aspru cu norii de oțel.

Pe-ntinderea pustie zăpada se așterne,
în bibliotecă-așteaptă o carte noul an,
a-ngălbenit ca frunza poemelor moderne
privind cum linge focul, în vatră, un buștean.

Din depărtări se-aude o sanie cum vine
pe înghețata frunte a unui lac bătrân,
mesteacănul din Reazan începe să-și încline
străvechiul scut de frunze către al său stăpân.

Se-ntoarce azi Esenin spre Rusia natală,
la dangătul de clopot firave sălcii plâng,
din rănilor deschise curg lacrimi de cerneală
și-n foile uitate dintr-un ceaslov se strâng.

De-o veșnicie parcă, stă la porțiță Anna,
parfumul verii doarme ascuns în samovar,
morarul nu mai este, doar într-un colț, e haina
ce o purta măicuța când îl chema-n zadar.

Trec anii tinereții precum zăpada moare
când razele în joacă se fugăresc pe deal,
tristețea e cuprinsă de gânduri migratoare,
armonica îngână un recviem banal.

Cu degete lemnoase, de dincolo de moarte,
Esenin mai ciupește o salcie de șold,
când ațipește luna, se reîntoarce-n carte
lăsând în urmă lacul pătat de colbul blond.

adina v.

30.12.2018